

Enska fótþólttskappingin

Leygardagur 5. jan. 1974:

Aston Villa—Chester	3-1
Birmingham—Cardiff	5-2
Bristol C.—Hull	1-1
Chelsea—Q.P.R.	0-0
Carlisle—Sunderland	0-0
Crystal P.—Wrexham	0-2
Derby—Boston	0-0

Everton—Blackburn	3-0
Fulham—Preston	1-0
Grantham—Middlesbrough	0-2
Grimsby—Burnley	0-2
Ipswich—Sheff. U.	3-2
Leicester—Spurs	1-0
Liverpool—Doncaster	2-2
Manchester U.—Plymouth	1-0
Milwall—Scunthorpe	1-1
Newcastle—Hendon	1-1

Norwich—Arsenal	0-1
Orient—Bournemouth	2-1
Oxford—Manchester C	2-5
Peterborough—Southend	3-1
Portsmouth—Swindon	3-3
Port Vale—Luton	1-1
Sheffield W.—Coventry	0-0
Southampton—Blackpool	2-1
W.B.A.—Notts County	4-0
West Ham—Hereford	1-1
Wolves—Leeds	1-1

Sunnudagur 6. jan.:

Bolton—Stoke	3-2
Bradford C.—Alvechurch	4-2
Cambridge—Oldham	2-2
Nottingham F.—Bristol R.	4-3

Týsdagur 8. jan.:

Coventry—Sheffield W.	3-1
-----------------------	-----

Doncaster—Liverpool	0-2
Hull—Bristol	0-1

Oldham—Cambridge	3-3
Scunthorpe—Milwall	1-0

Vit hava altíð á goymslu
alt tilfar til

blikksmíð
sanitet
hitaverk
ventilatiún

Tlf. 1 1071 - Tórshavn

Verður sent
um alt
landið

Happadráttarseljari

Frá 1. januar 1974 er frú Amanda Jacobsen, Niels Finsensgöta 35, í Havn, sett sum happadráttarseljari.

Føroya landsstýri, 10. januar.
(Happadrátturin)

FÆRØSK MARGARINE

Vita No 1

VITAMINISERET

FÆRØSKT PRODUKT

FINT PRODUKT

FØROYA FOLKA HÁSKÚLI

VÁRSKEIÐIÐ BYRJAR 14. FEBRUAR

Háskúlin í Havn
bjóðar ungum og tilkomnum føroyingum
— kvinnum og monnum —
til lærurík og minnilig skeið.
Vit hava fjølbroytt og viðkomandi tilfar,
ið ber boð til øll ung.

Tú kanst ringja beinan vegin ella skriva til

Føroya Fólkaháskúla
3800 Tórshavn
Tlf. 1 17 43

So fært tú meira at vita.

Studningur verður veittur.

Umsóknarbløð fært tú á háskúlanum.

BERT SEYTJAN

Johnsigurd Johannesen týddi eftir Evu Steen

20. PARTUR

Sjúkasysturin visti teimum inn-
ar í sjúkastovuna, har Manja
lá.

Hon lá í songni. Stardi bert
at teimum, tá teir komu innar.
Eygnaðir hennara var at skilja
so, at Bob og Winter vóru sekir
í øllum tí, hent var henni.

— Manja!

Teir høvdu seg fram við
stovumúrnum, fóru síðan yvir
móti songni. Men hon hvørki
sá ella hoyrði teir báðar.

Bob rætti henni hond sína.

— Manja, segð, hann blid-
liga. Hygg. Her er prýðiluturin
tín. Gullhjartað. Ger so væl.

Teir hildu, at hon fór at taka
í móti lutnum og soleiðis ger-
ast fegin, men tað varð heldur
tvørturimóti.

Hon hevði seg undan og var
rædd á at lita. Eyguni bóru boð
um hetta. Tey vuku alsamt.

— Nei, nei, rópti hon, —
Burtur við honum...

— Eg skilji ikki, Manja.

Bob lét óvitandi at henni.
— Burtur við honum, rópti

hon. — Lat hann hvørva úr eyg-
sjón mínari, skilja tit, helt hon
fram.

— Pápi, stórgræt Manja.
Hjálp mær!

— Manja, spurdi Bob. —
Hvat bag'r tær? Hvat havi eg
gjørt tær?

— Far burtur! Burtur!!!

Bob var enn meir óvitandi
Hvat hevði hann gjørt?

Ein sjúkasyst'r og ein lækni,
sum høvdu hoyrt røpin frá
Manju, trinu innar í sjúkastov-
una.

— Hvat er á vási, spurdi
læknin.

Winter svaraði:

— Eg beri ótta fyrri, at Man-
ja er vorðin skelkað á ávisan
hátt. Er vorðin skelkað av has-
um prýðilutnum. Orsaka, eg
sigi tað, Bob.

— Hverjum prýðiluti, spurdi
læknin.

Manja stórgræt framvegis.
Fjaldi andlit sitt í ørmum fað'r
sins.

— Hasin prýðiluturin, tók
læknin afturlaftur, eftir at hann
var vorðin kunnigur,

— Eg haldi, tað var ikki
beint at visa Manju lut'n. So-
leiðis sum víðurskiptin laga seg
í lutuni. Tít skilja. Men tað
kundu tit, ella reitari, hasin un-
gi maðurin ikki vera vitandi
um frammanundan. Handa mær
lutin fyrribils, segði lækn'n.

Bob royndi fleir, tiltøk til
tess at koma í samband við
Manju, men tit fánytis. Hon
bert styðjaði seg t'il faðir sín við
ymiskum bonum.

Løtu seinni gjørdi Winter tek-
in t'il Bob, at hann skuldi fara
til gistingarhúsið.

Manja varð lögð til rattis í
songni, og bráðliga var hon í
føstum svøvni.

Tað var ongín rögv í sinni
Bobs. Um náttina lá hann í
andvekri og lét seg í kring í
sovikamari sínum. Var í villa-
reiði. Manja, sum tókst bera
so stóran alsk til hansara, var
broytt. Fullkomuliga. Hvat
hevði hann gjørt henni.

Bob setti sær sjálvum hópin
av spurningum um sama evni,

— Hon er vorðin skelkað,
nú ynskir hon ongi viðskifti
við mannfolk. Sama er galdandi
fyrri meg. Hugsaði Bob.

Nýggjur dagur reis úr eystr'.
Nú var longu miðdagur.

Bob og Winter gjørdi seg út
at fara at vitja Manju. Á veg-
num gingu teir fram v'ð eini
solubúð, ið m.a. seldi bløð.

Yvirskriftin í bløðunum í
dag mundu vera ógvusligar,
hugsadu teir. Og so var. Teir
keyptu bløðin og kagaðu í tey.

Bob var um at gerast heila-
villur av øllum tí, bløðini skriv-
aðu und'r yvirskriftunum.

Sum t.d.: UNG GENTA
NEYDTIKIN, BROTSMAÐ-
UR GEVUR UNGARI GEN-
TU RINGA VIÐFERÐ o.s.fr.
At enda gjørdist hann vreið-
ur:

— Alt er lygn, sum bløðini
skriva. Ósonn tíðndi. Bløðini
áttu at havt s'orrí kunnleika til
málið, áður enn tey skrivaðu
um tað, helt hann.

— Tíð'n rennur frá okkum,
segði Winter. — Vit verða
noyddir at skunda okkum.

— — —

Á sjúkahúsinum fingur te'r
boð um liviháttin hjá Manju.

— Dóttir tygara hevur verð
í miklari órógv seinasu nátt-
ina, segði sjúkasystur'n, sum
teir á fyrsta sinni talaðu við í
gjár.

Teir trinu innar í sjúkastov-
una, og Manja tókst vera feg-
in um komu teirra. Hon hevði
beinan vegin armar sínar móti
faðirnum, og segði:

— Pápi!

Men henni hóvaði illa komu
Bobs og hevði seg undan.

— Pápi. Sig við hann, at
hann skal fara.

— Skilur tú Manja, hatta er
Bob, segði, Winter.

— Sig við hann, at hann e'g-
ur at fara út hiðani, segði Man-
ja og stórgræt.

Bob gjørdist í stundini kunn-
igur við víðurskiptini og fór út
ar. Í somu løvu kom lækn'n,
hann hevði talað við í gjár, mó-
ti honum.

— Harra lækn'i. Sigið mær,
hvat er hent henni. Eg skilji
onki av hesum øllum. Við eitt
er hon rædd fyrri mær. Heldur
meg vera eitt ódyr. Hon er
gemma m'n. Vit hava borð kensl
ur til hvørt annað langt tíðar-
skeið. Vit eru nærur trúlovað,
og bráðliga ber hon ha'r til
mín. Hvussu ber hetta tíðnd?

— Hon er vorðin álvarsliga
skelkað, segði læknin brosand.

— Í sambandi v'ð slíkt kann alt
óvanligt henda. Eisini slíkt,
sumongan týðning hevur.

— Skilja tygum. Manja er
genta mín.

— Lat meg greiða tær frá.

Læknin var hugsunarsamur.
— Tað, sum er hent henni, er
tað, at hon er vorðin ein onnur.
Í lutuni er bert litil partur efsir
av veruligu og rættvørðu kensl
um hennara. Hín parturin,
genta tín, sum tú greiðir frá,
hevur onga tilveru í lutuni.

— Og tað kemur at ganga
rúm tíð, áður enn hon fær til-
veru sína aftur, helt læknin
fram.

(Framhald.)